



Zarrinkolah avea douăzeci și șase de ani și era prostituată. Lucra în Shahr-e Nou¹ în „Casa de aur“ a lui Akram. Patroana Akram avea șapte dinți de aur, de aceea unii oameni îi spuneau „Akram Șapte“.

Zarrinkolah locuia acolo din copilărie. În primii ani, avea trei sau patru clienți pe zi. Acum, la douăzeci și șase de ani, ajunsese la douăzeci, douăzeci și cinci, treizeci de clienți pe zi. Zarrinkolah obosise de atâta muncă. I se plânsese de câteva ori lui Akram, dar aceasta i-a răspuns la început cu bombăneli și, în cele din urmă, cu o bătaie, așa că Zarrinkolah a învățat să-și țină gura.

Zarrinkolah era o ființă plină de vioiciune. Așa fusese dintotdeauna, și pe vremea când avea trei sau patru clienți pe zi, și acum, când avea treizeci. Era

1. Orașul Nou, „cartierul roșu“ al Teheranului înainte de instaurarea republicii islamice (n.tr.).

tot timpul veselă. Chiar și atunci când se plângea de ceva, știa mereu să facă haz de necaz. Toate celelalte femei o iubeau. Când luau prânzul împreună, Zarrinkolah începea să glumească, să țopăie și să danseze în jurul mesei, făcându-le să se prăpădească de râs.

De câteva ori avusese de gând să plece din casă. Femeile au oprit-o. Spuneau că, dacă pleacă Zarri, casa va rămâne pustie și mohorâtă. Poate chiar ele o încurajaseră pe Akram Șapte să o bată. Dar Zarrinkolah nu dorise niciodată cu adevărat s-o ia din loc. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să meargă direct în alt bordel. Odată, pe când avea nouăsprezece ani, ar fi putut să plece, pentru că fusese cerută în căsătorie. Pețitorul era un muncitor ambițios, care visa să devină constructor și avea nevoie de o nevastă harnică. Din nefericire, înainte să ia o hotărâre, cineva i-a despicat în două țeasta cu o lopată, într-o încăierare. Deși se mai plângea uneori, Zarrinkolah se împăcase cu soarta ei.

Dar de șase luni nu mai gândea limpede. Totul începuse într-o sâmbătă dimineața. S-a trezit, a băut apă și, tocmai pe când se pregătea să ia micul dejun, Akram Șapte a strigat:

— Zarri, a venit un client! Se grăbește foarte tare.

Dimineța devreme erau de obicei puțini clienți. Foarte puțini, doar unii rămași peste noapte, cărora le venea cheful dimineța. În acea sâmbătă dimineța, Zarrinkolah și-a spus „Și ce dacă a venit un client? Să-l ia naiba!”. Ar fi vrut să răcnească asta, dar înainte să scoată un sunet, Akram Șapte s-a răstit la ea:

— Zarri, cu tine vorbesc! Am spus c-a venit un client.

Zarrinkolah și-a abandonat micul dejun și s-a întors furioasă în cameră. S-a întins pe pat și și-a desfăcut picioarele.

Apoi a venit clientul. Era un bărbat fără cap. Zarrinkolah n-a avut curaj să țipe. Clientul fără cap și-a făcut treaba, apoi a plecat.

Din ziua aceea, toți clienții erau fără cap. Zarrinkolah nu îndrăznea să vorbească despre asta cu nimeni. S-ar fi putut crede că era posedată de un demon. Auzise mai demult despre o femeie posedată, care scotea niște țipete înfiorătoare în fiecare seară la ora opt, când năvăleau demonii. Asta a gonit clienții timp de câteva zile, până au dat-o afară din casă.

Ca să nu înceapă să țipe și ea ca femeia posedată, Zarrinkolah s-a hotărât să cânte în fiecare seară la ora opt. Făcea asta de șase luni. Își cânta țipetele.

Din păcate, nu avea deloc voce. Un cântăreț la tar i-a spus odată: „Curvă, n-ai pic de voce! Ne dai dureri de cap!“.

După asemenea cuvinte, mergea în fiecare seară la subsol, lângă bazinul cu apă, și cânta acolo o jumătate de oră, apoi se întorcea. Akram Șapte îi trecea cu vederea acest obicei. La urma urmei, femeia se ocupa de treizeci de clienți pe zi și, pe deasupra, era mereu veselă.

După o vreme au adus în casă o fată nouă, de cincisprezece ani, neobișnuit de sfioasă. Într-o zi, Zarrinkolah a luat-o în camera ei și i-a spus:

— Copilă, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Trebuie să spun cuiva. Mă tem că-mi pierd mințile. Am un secret care-mi face viața amară.

Fata i-a răspuns:

— Bineînțeles că omul trebuie să destăinuie secretele care-i apasă sufletul. Bunica mea spunea că Imamul Ali, care nu putea, bietul, să stea de vorbă cu oamenii, se ducea în deșert, își băga capul într-o fântână și-și spunea acolo păsul.

— Da, așa e. Am să-ți spun ție. Îi văd pe toți fără cap. Adică, pe femei nu, doar pe bărbați. Nici unul nu are cap.

Fata a ascultat-o cu bunăvoință, apoi a întrebat:

— Chiar îi vezi pe toți fără cap?

— Da, a răspuns Zarrinkolah.
— Bun, poate chiar nu au cap.
— Dacă într-adevăr n-ar avea cap, ar observa și celelalte femei.

— Ai dreptate. Dar poate și ele îi văd fără cap, însă, la fel ca tine, n-au curaj să spună.

Atunci s-au înțeles ca, ori de câte ori Zarrinkolah va vedea bărbați fără cap, să-i facă un semn fetei, iar când fata îi va vedea fără cap, să-i facă un semn lui Zarrinkolah. Zarrinkolah îi vedea pe toți bărbații fără cap, iar fata îi vedea cu cap. A doua zi, fata i-a zis:

— Zarrinkolah, trebuie să te rogi și să dai o pomană. Poate atunci o să vezi din nou capetele bărbaților.

Zarrinkolah i-a cerut lui Akram Șapte două zile libere și s-a dus la baia publică din cartier. De obicei mergea în secțiunea comună, unde stătea la povești și glume cu celelalte femei. Acum însă și-a luat o încăpere privată și a cerut să vină o femeie s-o curețe. S-a spălat din cap până-n picioare și i-a poruncit femeii să o frece temeinic de trei ori. Pielea i se înroșise și părea că sângele stă să-i țâșnească prin toți porii. Dar tot nu era mulțumită. Încă nu era suficient de curată pentru rugăciune. În cele din urmă, femeia a izbucnit în plâns și i-a spus:

— Biată fată, cred că ți-ai pierdut mințile!

Zarrinkolah a plătit-o bine ca să nu mai spună nimănui acest secret și a rugat-o s-o învețe cum să facă abluțiunea pentru impuritate sexuală. După ce femeia a plecat, Zarrinkolah a făcut abluțiunea. A făcut-o de cincizeci de ori. Se frecase cu atâta înverșunare, încât tot corpul îi ardea.

Se pregătea să se îmbrace și să meargă la sanctuarul Shah Abdolazim, când a simțit dintr-odată dorința să se roage. Ar fi vrut să se roage așa, dezbrăcată, dar nu cunoștea ritualul. Și-a spus că oricum nu contează. Dacă Ali suferea atât de mult încât mergea în deșert să se destăinuie unei fântâni, atunci îl va pomeni pe Ali.

A început să se prosterneze în baie, dezbrăcată, repetând „Ali, Ali, Ali, Ali, Ali, Ali, Ali, Ali, Ali, Ali...“, până a izbucnit în plâns. Plângea și striga numele lui Ali.

Cineva bătea și lovea în ușă. Când și-a revenit din transă, s-a dus la ușă și a întrebat, plângând:

— Cine e?

Era administratorul băii. I-a spus că baia se închide.

Zarrinkolah s-a îmbrăcat cu haine curate și le-a lăsat acolo pe cele murdare. A pornit apoi pe jos spre sanctuar.